

УДК 347.77

Ігор Якубівський,*канд. юрид. наук, доцент,
доцент кафедри цивільного права та процесу
Львівського національного університету імені Івана Франка*

ЗАБОРОНА НЕПРАВМИРНОГО ВИКОРИСТАННЯ ОБ'ЄКТА ЯК СПОСІБ ЗАХИСТУ МАЙНОВИХ ПРАВ ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ

У статті проаналізовано заборону неправомірного використання об'єкта як способу захисту майнових прав інтелектуальної власності, спрямованого на припинення неправомірного використання об'єкта та недопущення вчинення таких дій в майбутньому. Проведено розмежування даного способу захисту майнових прав інтелектуальної власності і передбачених п. п. 1 та 2 ч. 2 ст. 432 ЦК України заходів.

Ключові слова: майнові права інтелектуальної власності, способи захисту, заборона неправомірного використання об'єкта права інтелектуальної власності.

Постановка проблеми. Суб'єктивне цивільне право лише тоді становить реальну соціальну цінність, коли воно забезпечене ефективним механізмом захисту на випадок його оспорювання, невизнання чи порушення. Сказане повною мірою стосується і майнових прав інтелектуальної власності, проблематика захисту яких є особливо актуальною для України в умовах євроінтеграції. У цьому аспекті варто зазначити, що в Угоді про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-Членами, з іншої сторони, досить серйозна увага приділена захисту права інтелектуальної власності (далі – Угода про асоціацію) – частина 3 глави 9. Зазначені положення Угоди про асоціацію базуються на вимогах Угоди про торговельні аспекти прав інтелектуальної власності (далі – Угода TRIPS) та Директиви 2004/48/ЄС про забезпечення дотримання прав інтелектуальної власності (далі – Директива 2004/48/ЄС). Зазначене вище підкреслює актуальність дослідження проблематики захисту майнових прав інтелектуальної власності.

Аналіз останніх досліджень. Різні аспекти захисту майнових прав інтелектуальної власності аналізувалися такими вітчизняними науковцями, як О. Б. Андрейцева, Ю. М. Капіца, І. Ф. Коваль, О. О. Кот, А. С. Штефан, Н. Є. Яркіна та ін. Водночас низка теоретичних та практичних питань, зокрема, щодо такого способу захисту, як заборона неправомірного використання об'єкта, потребують подальшої наукової розробки в контексті гармонізації законодавства України у цій частині з відповідними міжнародно-правовими актами.

Виклад основного матеріалу. Враховуючи нематеріальну природу об'єктів права інтелектуальної власності та наявність у правоволоділця виключного права використовувати об'єкт та виключного права дозволяти таке використання, порушення зазначених прав переважно полягає у неправомірному викорис-

тання іншою особою об'єкта права інтелектуальної власності без дозволу правоволоділця. У цьому разі зазначена інша особа порушує зумовлену виключним характером майнових прав інтелектуальної власності загальну заборону використання об'єкта без дозволу правоволоділця. Тобто має місце порушення виключного права використовувати об'єкт права інтелектуальної власності. З іншого боку, неправомірне використання об'єкта права інтелектуальної власності без дозволу правоволоділця порушує також виключне право дозволяти використання об'єкта. Адже останнє передбачає, що тільки правоволоділець може вирішувати питання про надання дозволу будь-якій особі на використання об'єкта права інтелектуальної власності та визначати умови, на яких це дозвіл буде надано. Здійснюючи використання об'єкта права інтелектуальної власності без дозволу правоволоділця, особа «обходить» встановлену законом вимогу отримати дозвіл правоволоділця на використання об'єкта і тим самим, як правило, позбавляє останнього доходів у вигляді ліцензійних платежів. У цьому разі захист майнових прав інтелектуальної власності має бути спрямований на припинення неправомірного використання об'єкта та недопущення його на майбутнє.

Передбачений у ст. 424 ЦК України «негативний складник» (виключне право перешкоджати неправомірному використанню об'єкта права інтелектуальної власності, у тому числі забороняти таке використання) насправді не є елементом змісту майнових прав інтелектуальної власності, а становить вимогу, спрямовану на захист зазначених прав. Звернення правоволоділця до особи, яка неправомірно використовує об'єкт права інтелектуальної власності, з вимогою про припинення (заборону) такого використання реалізується в охоронному правовідношенні, а отже, є способом захисту порушених майнових прав інтелектуальної власності.

Використання об'єкта права інтелектуальної власності завжди є певною дією (публічне

виконання твору, виготовлення продукту із застосування винаходу тощо). Тому метою захисту у разі неправомірного використання об'єкта іншою особою є: а) припинення такої дії; б) унеможливлення в юридичному сенсі вчинення такої дії в майбутньому. Лише в такому разі забезпечуватиметься ефективний захист порушених прав правоволодільця. У зв'язку із цим постає питання про те, яким чином у цьому разі має бути сформульовано відповідний спосіб захисту. У законодавстві України щодо цього немає уніфікованого підходу.

Відповідно до п. 3 ч. 2 ст. 16 ЦК України та ст. 20 ГК України, одним зі способів захисту цивільних прав є припинення дії, яка порушує право. На рівні спеціального законодавства про інтелектуальну власність стосовно захисту прав в одних випадках ідеться про заборону дій, що порушують право (ст. 52 ЗУ «Про авторське право і суміжні права»), тоді як в інших – про припинення відповідних дій (ст. 34 ЗУ «Про охорону прав на винаходи і корисні моделі», ст. 26 ЗУ «Про охорону прав на промислові зразки», ст. 21 ЗУ «Про охорону права на топографії інтегральних мікросхем», ст. 20 ЗУ «Про охорону прав на знаки для товарів і послуг», ст. 53 ЗУ «Про охорону прав на сорти рослин»).

У літературі щодо цього теж висловлено різні позиції. Так, одні науковці, не проводячи чіткої різниці між припиненням використання і заборону використання об'єкта, розглядають їх у контексті одного і того ж способу захисту [1, с. 462; 2, с. 199-200; 3, с. 89]. Інші ж, навпаки, звернули увагу на те, що припинення і заборона є самостійними способами захисту прав інтелектуальної власності [4, с. 44].

На практиці теж має місце неоднокове формулювання даного способу захисту у резолютивній частині прийнятих судами рішень.

Так, у відомій справі, що переглядалася Верховним Судом України, щодо телевізійної передачі «Ревізор» рішенням суду «зобов'язано ТОВ «ТРК «Студія 1+1» та ІП «1+1 Продакшн» припинити дії (*тут і далі виділено авт.*) щодо порушення авторських майнових прав ТОВ «Новий канал» на літературний твір «Типовий сценарій телевізійної передачі «Ревізор» і на телевізійну передачу «Ревізор» шляхом їх використання способом переробки для створення будь-яких аналогічних творів, у тому числі телевізійної передачі «Інспектор Фреймут»; заборонено опублікування телевізійної передачі «Інспектор Фреймут», випуск примірників відеограм, сповіщення, розповсюдження та інше використання будь-яким зі способів, передбачених чинним законодавством України [5]. В іншій справі ПП «МАО» зобов'язано припинити порушення прав на винахід за патентом № 52836 та заборонено використовувати цей винахід [6].

У низці справ приймалися рішення, якими відповідачу заборонялось використання об'єкта. Так, рішенням господарського суду «заборонено ТОВ «Сани Україна, Важке устаткування» здійснювати імпорту (ввезення) на територію України товару «гідролічна кресь ZZ3540/6.6/13D»; заборонено ТОВ «Сани Укра-

їна, Важке устаткування» здійснювати реалізацію товару «гідролічна кресь ZZ3540/6.6/13D» [7]. Ще в одній справі рішенням господарського суду ТОВ «Агросервіс» заборонено використання знака для товарів і послуг «ТЮМЕНСКАЯ НЕФТЯНАЯ КОМПАНИЯ» [8]. Рішенням господарського суду ТОВ ВТФ «Фармаком» заборонено використовувати позначення «КАПІЛЯРУМ КАПІЛЯРУМ» шляхом нанесення його на товар та упаковку товару, а також зберігати з метою пропонування для продажу товар, на який нанесено знак для товарів і послуг «КАПІЛЯРУМ КАПІЛЯРУМ» [9].

Варто зазначити, що на рівні міжнародних актів ідеться саме про заборону використання об'єкта. Так, ст. 44 Угоди TRIPS передбачено положення про «судову заборону» (*injunction*). У Директиві 2004/48/ЄС це правило одержало розвиток у ст. 11, де передбачено, що держави-члени забезпечують, що після того, як при встановленні порушення права інтелектуальної власності ухвалене судове рішення, судові органи можуть ухвалити стосовно правопорушника рішення про судову заборону для запобігання продовження зазначеного правопорушення. Якщо це передбачено національним законодавством, невиконання рішення щодо судової заборони тягне за собою стягнення штрафу з метою забезпечення її виконання. Наведене положення ст. 11 Директиви 2004/48/ЄС, по суті, дослівно відтворено у ст. 238 Угоди про асоціацію.

Вважаємо, що зазначеними міжнародно-правовими актами передбачається більш ефективна конструкція розглядуваного способу захисту порівняно з п. 3 ч. 2 ст. 16 ЦК України. Основна перевага бачиться у тому, що ставиться мета не просто припинити дію, якою порушується право, але й заборонити вчинення подібних дій у майбутньому. Більше того, передбачено можливість стягнення штрафу за невиконання такої заборони, що покликано стимулювати особу, щодо якої постановлено рішення про заборону, до виконання даного рішення.

Варто наголосити на необхідності розмежування розглядуваного способу захисту майнових прав інтелектуальної власності і передбачених п. п. 1 та 2 ч. 2 ст. 432 ЦК України заходів. Йдеться про «застосування негайних заходів щодо запобігання порушенню права інтелектуальної власності та збереження відповідних доказів» (п. 1) та про «зупинення пропуску через митний кордон України товарів, імпорту чи експорту яких здійснюється з порушенням права інтелектуальної власності» (п. 2).

Запровадження наведених положень у законодавство України обумовлено вимогами Угоди TRIPS, у ст. 50 якої йдеться про «тимчасові заходи», а в ст. 51 – про «заходи на кордоні». Але виникає питання про юридичну природу таких заходів та можливість їх віднесення до способів захисту досліджуваних прав. Принагідно зазначимо, що у ст. 432 ЦК України безпосередньо не вжито термін «способи захисту» (на відміну, скажімо, від ст. 16), що теоретично допускає, що не усі передбачені у ній заходи є способами захисту прав інтелектуальної власності.

У літературі щодо цього висловлено різні позиції. Так, одні вчені вважають, що закріплені в п. п. 1, 2 ч. 2 ст. 432 ЦК України заходи можуть бути застосовані за допомогою заходів забезпечення позову, заходів забезпечення доказів та запобіжних заходів [10, с. 11-12; 11, с. 431-435]. Інші науковці, акцентують увагу на тому, що на відміну від передбаченого ч. 2 ст. 432 ЦК України спеціального способу захисту, який становить матеріально-правову вимогу правовласника, спрямовану на досягнення кінцевої мети захисту, реалізація запобіжних заходів призначена забезпечити за допомогою процесуальних засобів потрібні умови для застосування відповідної матеріально-правової вимоги [12, с. 486].

Слід погодитися з необхідністю розмежування способів захисту прав інтелектуальної власності і заходів процесуального характеру (запобіжні заходи, забезпечення позову тощо). Однак викликає сумніви правильність віднесення передбачених п. п. 1, 2 ч. 2 ст. 432 ЦК України заходів до способів захисту прав інтелектуальної власності. Такі заходи, відповідно до ст. ст. 50, 51 Угоди TRIPS, мають невідкладний і тимчасовий характер. Зрештою, дана Угода термінологічно розмежовує поняття «заходи» (*measures*) і «засоби захисту» (*remedies*). Власне, останній термін відповідає поняттю «способи захисту».

Видається, що певна плутанина навколо природи заходів, передбачених п. п. 1, 2 ч. 2 ст. 432 ЦК України, зумовлена тим, що відповідні заходи перенесені у вітчизняне законодавство з інших правових систем без належного концептуального осмислення. Так, у США для запобігання або припинення порушень авторських прав, прав на товарні знаки судом можуть бути видані тимчасові, попередні або остаточні заборони. Тимчасовий наказ про припинення (*temporary restraining order*) застосовується для того, щоб зберегти *status quo* аж до моменту, коли буде проведено повне слухання справи по суті для винесення рішення про попередню чи постійну заборону [13, с. 88, 190]. Різні види судових заборон, включаючи попередні, відомі і праву європейських держав [1, с. 425-426]. Однак, як слушно зазначено в літературі, одні з них (передбачена ст. 11 Директиви 2004/48/ЄС «судова заборона») мають матеріально-правову природу, тоді як інші (передбачена ст. 9 цієї ж Директиви «проміжна судова заборона») – процесуальну [14, с. 127-129].

Зазначене підтверджується положеннями Угоди про асоціацію, у якій чітко розмежовано «попередню судову заборону» (ст. 236) і «судову заборону», що видається на основі судового рішення (ст. 238). І саме остання є способом захисту майнових прав інтелектуальної власності.

Що ж стосується попередньої судової заборони за ст. 236 Угоди про асоціацію, то їй за змістом, власне, і відповідає передбачений п. 1 ч. 2 ст. 432 ЦК України захід. Але останній не може вважатися способом захисту порушеного права, оскільки є негайним тимчасовим заходом, який застосовується до ухвалення судом рішення і має допоміжний (обслуговуючий) характер стосовно заявленої позовної вимо-

ги. Крім того, відповідно до ст. 236 Угоди про асоціацію, такий захід може застосовуватися *ex partes*, тобто без заслуховування відповідача, зокрема, якщо будь-яка затримка завдаватиме не виправну шкоду власнику прав.

Тому з точки зору вітчизняної правової системи він має процесуально-правову природу і тяжіє до таких процесуальних заходів, як забезпечення доказів і забезпечення позову.

Те саме можна сказати і про передбачене п. 2 ч. 2 ст. 432 ЦК України зупинення пропуску товарів через митний кордон. У літературі слушно піддано сумніву можливість винесення судом остаточного судового рішення у справі про зупинення пропуску товарів через митний кордон України, оскільки в такому разі не буде досягнуто головної мети захисту суб'єктивного права – його відновлення після порушення. Відповідна вимога, з огляду на її правову природу, має висуватися, скоріше, як запобіжні заходи чи забезпечення позову [15, с. 362-363].

Отже, не всі передбачені ч. 2 ст. 432 ЦК України заходи є способами захисту прав інтелектуальної власності. Але такий підхід видається не зовсім правильним з погляду методології. Стаття 432 ЦК України, містячи спеціальні норми по відношенню до ст. 16 кодексу, мала би передбачати саме способи захисту прав інтелектуальної власності. Тому заходи, що передбачені п. п. 1 та 2 ч. 2 цієї статті, мали би бути перенесені до процесуальних кодексів і врегульовані положеннями про забезпечення доказів і забезпечення позову.

У свою чергу, у ч. 2 ст. 432 ЦК України доцільно передбачити такий спосіб захисту майнових прав інтелектуальної власності, як «заборона неправомірного використання об'єкта права інтелектуальної власності». Таким чином, передбачений загальною нормою ст. 16 ЦК України спосіб захисту «припинення дії, яка порушує право» буде трансформований у спеціальну конструкцію для захисту саме майнових прав інтелектуальної власності. Крім того, такий підхід сприятиме гармонізації законодавства України із правом ЄС та забезпечуватиме імплементацію положень Угоди про асоціацію.

Щодо застосування розглядуваного способу захисту виникає питання про необхідність конкретизації способів використання, яких стосується заборона. Нині судова практика демонструє різні підходи щодо цього.

Так, по одній зі справ позивач – ТОВ «Компанія «Астра» – серед позовних вимог заявив вимогу, зокрема, про «зобов'язання СПД ОСОБА_1. припинити порушення прав позивача як власника свідоцтва України № 40424 на знак для товарів і послуг». Залишаючи в силі рішення господарських судів попередніх інстанцій, Вищий господарський суд України зазначив, що зміст даної позовної вимоги не відповідає призначенню позову як інструменту захисту порушеного права, межах правової охорони зареєстрованої торговельної марки, оскільки має альтернативний і невизначений характер та унеможливає її розгляд по суті [16]. В іншій справі, скасовуючи рішення господарських су-

дів попередніх інстанцій, Вищий господарський суд України зазначив, що ними не встановлено форми використання відповідачем торговельної марки [17].

Проте в іншій справі рішенням господарського суду відповідачу – ВАТ «Вінніфрут» – заборонено використовувати без дозволу позивача за первісним позовом упакування для соків, яка є схожою зі спірною торговельною маркою; ВАТ «Вінніфрут» зобов'язано припинити порушення прав власника свідоцтва на знак для товарів і послуг № 39551; знищити виготовлені пакети для соків, які є схожими до ступеня змішування з торговельною маркою ВАТ «Одеський консервний завод дитячого харчування» за свідоцтвом № 39551; припинити недобросовісну конкуренцію [18].

Вважаємо, що в останньому випадку позиція суду є не зовсім правильною. Забороняючи відповідачу використання об'єкта права інтелектуальної власності, суд у своєму рішенні має зазначити конкретні способи використання, щодо яких, власне, і виник спір. У цьому разі заборона використання об'єкта права інтелектуальної власності загалом, тобто всіма можливими способами, передбачена законом і впливає з виключного характеру майнових прав інтелектуальної власності. Потреба в захисті майнових прав інтелектуальної власності виникає у разі неправомірного використання іншою особою об'єкта у конкретний спосіб (чи способи). Відповідно, правоволоділець у позовній заяві зазначає конкретний спосіб чи способи, якими відповідач неправомірно використовує об'єкт. За таких умов суд захищає порушене право шляхом заборони використання об'єкта саме щодо даного конкретного способу (способів), а не використання об'єкта загалом.

Як було сказано вище, Директивою 2004/48/ЄС (ст. 11) та Угодою про асоціацію (ст. 238) передбачено можливість застосування механізму стимулювання особи, щодо якої постановлено рішення про заборону неправомірного використання об'єкта права інтелектуальної власності, у формі регулярного штрафу за недотримання такої заборони. Хоча відповідні положення не викладені в імперативній формі, проте запровадження такого штрафу підвищило б ефективність розглядуваного способу захисту. У літературі вже зверталась увага на те, що законодавство не містить прямо вказівки щодо можливості заборони дій разом із встановленням штрафу у разі можливого продовження таких дій, що доцільно врахувати у ст. 432 ЦК України [11, с. 437].

Щодо цієї пропозиції варто зазначити, що в цьому разі йдеться про невиконання особою, щодо якої постановлено рішення про заборону використання об'єкта права інтелектуальної власності, судового рішення. І у цьому відношенні особа порушує публічно-правовий обов'язок. Відповідно, і юридична відповідальність за це має бути публічно-правовою. У ст. 382 Кримінального кодексу України передбачено кримінальну відповідальність за умисне невиконання рішення суду. Також ст. 63 ЗУ «Про виконавче провадження» передбачено накладення виконав-

цем штрафу за невиконання без поважних причин рішень, за якими боржник зобов'язаний особисто вчинити певні дії або утриматися від їх вчинення. Проте ст. 75 вказаного закону, якою визначено розміри штрафу, передбачено лише штраф за невиконання рішення, що зобов'язує боржника виконати певні дії, та рішення про поновлення на роботі. Відповідно, штраф, передбачений ЗУ «Про виконавче провадження», не може бути застосований за невиконання рішення суду, яким боржнику заборонено використання об'єкта права інтелектуальної власності. Видається, що така ситуація істотно знижує ефективність даного способу захисту майнових прав інтелектуальної власності. Тому доцільним є запровадження відповідних норм до ЗУ «Про виконавче провадження», якими передбачалось би накладення виконавцем штрафу за невиконання рішення суду, яким боржнику заборонено неправомірне використання об'єкта права інтелектуальної власності у відповідний спосіб (способи).

Висновки

На основі проведеного вище аналізу можна зробити такі висновки:

1. Враховуючи, що у разі неправомірного використання об'єкта права інтелектуальної власності захист майнових прав інтелектуальної власності має бути спрямований на припинення такого неправомірного використання об'єкта та недопущення таких дій у майбутньому, у ч. 2 ст. 432 ЦК України доцільно передбачити такий спосіб захисту майнових прав інтелектуальної власності, як «заборона неправомірного використання об'єкта права інтелектуальної власності».

2. Закріплені п. 1 та п. 2 ч. 2 ст. 432 ЦК України заходи мають процесуальну природу, а тому відповідні положення мають бути перенесені до процесуального законодавства.

3. Застосування такого способу захисту, як заборона неправомірного використання об'єкта права інтелектуальної власності, вимагає конкретизації способу (способів) використання, якого (яких) вона стосується.

4. З метою підвищення ефективності даного способу захисту майнових прав інтелектуальної власності та гармонізації законодавства України із правом Європейського Союзу доцільно передбачити у ЗУ «Про виконавче провадження» штраф за невиконання рішення суду, яким боржнику заборонено неправомірне використання об'єкта права інтелектуальної власності у відповідний спосіб (способи).

Список використаних джерел:

1. Капіца Ю. М. Авторське право і суміжні права в Європі : монографія / Ю. М. Капіца, С. К. Ступак, О. В. Жувака. – Київ: Логос, 2012. – 696 с.

2. Особисті немайнові права інтелектуальної власності творців : монографія / за заг. ред. В. В. Луця. – Тернопіль: Підручники і посібники, 2007. – 256 с.

3. Цивільний кодекс України : Наук.-практ. коментар (пояснення, тлумачення, рекомендації з використанням позицій вищих судових інстанцій,

Міністерства юстиції, науковців, фахівців) / за ред. І. В. Спасибо-Фатєєвої. – Харків: Право, 2011. – Т. 6: Право інтелектуальної власності. – 592 с.

4. Штефан А. Цивільно-правові способи захисту авторського права і суміжних прав / А. Штефан // Теорія і практика інтелектуальної власності. – 2009. – № 2. – С. 41-51.

5. Постанова Судової палати у господарських справах ВСУ від 17.02.2016, судова справа № 3-1243гс15. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://reyestr.court.gov.ua/Review/56160776>.

6. Постанова ВГСУ від 10.10.2006, судова справа № 1/418-5/95. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://reyestr.court.gov.ua/Review/175479>.

7. Постанова ВГСУ від 24.12.2013, судова справа № 905/1659/13-г. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://reyestr.court.gov.ua/Review/36409698>.

8. Постанова ВГСУ від 26.02.2008 р., судова справа № 6/1291-НМ. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://reyestr.court.gov.ua/Review/1426097>.

9. Постанова ВГСУ від 12.04.2011 р., судова справа № 20/184. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://reyestr.court.gov.ua/Review/14881744>.

10. Андрейцева О. Б. Цивільно-правові способи захисту прав на об'єкти промислової власності : автореф. дис. ... канд. юрид. наук / О. Б. Андрейцева. – Київ, 2009. – 20 с.

11. Право інтелектуальної власності Європейського Союзу та законодавство України / Ю. М. Капіца [та ін.] ; за ред. Ю. М. Капіци. – Київ: Вид. дім «Слово», 2006. – 1104 с.

12. Коваль І. Ф. Господарсько-правове регулювання відносин у сфері промислової власності : монографія / І. Ф. Коваль. – Донецьк: Юго-Восток, 2013. – 640 с.

13. Захист прав інтелектуальної власності: норми міжнародного і національного законодавства та їх правозастосування : практичний посібник / Д. Лонг та ін. – Київ: К.І.С., 2007. – 448 с.

14. Трунк А. Эффективная реализация прав интеллектуальной собственности в ЕС: Директива от 29 апреля 2004 г. как инструмент для унификации гражданского процессуального права / А. Трунк // Интеллектуальная собственность в России и ЕС: правовые проблемы : сб. статей / под ред. М. М. Богуславского и А. Г. Светланова. – Москва: Волтерс Клувер, 2008. – С. 114-131.

15. Кот О. О. Здійснення та захист суб'єктивних цивільних прав: проблеми теорії та судової практики : монографія / О. О. Кот. – Київ: Алерта, 2017. – 494 с.

16. Постанова ВГСУ від 13.05.2008, судова справа № 13/668пн. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://reyestr.court.gov.ua/Review/1869693>.

17. Постанова ВГСУ від 11.01.2011, судова справа № 9/78. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://reyestr.court.gov.ua/Review/13649422>.

18. Постанова ВГСУ від 28.11.2006, судова справа № 12/144. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://reyestr.court.gov.ua/Review/292724>.

19. Постанова ВГСУ від 11.11.2008., судова справа № 12/381. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://reyestr.court.gov.ua/Review/2322814>.

В статье проанализирован запрет неправомерного использования объекта как один из способов защиты имущественных прав интеллектуальной собственности, направленный на прекращение неправомерного использования объекта и недопущение подобных действий в будущем. Проведено разграничение этого способа защиты имущественных прав интеллектуальной собственности от предусмотренных п. п. 1 и 2 ч. 2 ст. 432 ГК Украины мер.

Ключевые слова: имущественные права интеллектуальной собственности, средства защиты, запрет неправомерного использования объекта права интеллектуальной собственности.

In the article is analyzed one of the intellectual property rights remedies – injunction aimed at prohibiting the continuation of the infringement as well as the prevention such actions in future. A distinction has been made between the intellectual property rights remedy and the measures provided in paragraphs 1 and 2 part 2 article 432 of Civil Code of Ukraine.

Key words: intellectual property rights, remedies, injunction.

